

Vytautas Talačka

APIE DĖDĘ

Aš MonsinJORą Albertą Talačką prisimenu kaip dėdę, kaip krikšto tėvą, kaip kunigą, suteikusį Santuokos sakramentą.

Su dėde labiau bendraudavau, kol jis kunigavo Rokiškyje, ir aš, tuomet dar mokinys, pas jį leisdavau vasaros atostogas. Dėdė buvo plataus akiračio žmogus, eruditas, viskuo besidomįs.

Susidomėjęs bitininkyste, įsigijo porą kaukazietišKų bičių avilių – jos gausiausiai nešdavo medų. Labai jomis didžiudavosi, vesdavosi rodyti ir vaišindavo svečius medumi.

Labai domėjosi ir fotografija. Fotografuodavo peizažus, paskui abu su dėde vakarais kartu darydavom nuotraukas. Bet jos pas dėdę ilgai neužsigulėdavo – greitai išdalindavo ir padovanodavo žmonėms, savo parapijiečiams.

Ypatingai domėjosi daile, kolekcionavo lietuvių menininkų tapytus paveikslus. Tikėjo, kad jų darbai turi išliekamąją vertę. Labai daug menininkų atvažiuodavo ir pas jį. Jis kartais manęs klausdavo, kaip man atrodo vienas ar kitas paveikslas. O aš – vaikas, man 15 metų...

Domėjosi ir muzika. Kolekcionavo sakralinės muzikos plokšteles. Susirinkus kunigams, jų klausydavosi, dažnai ir pats pritardamas užgiedodavo.

Kaip nebūtų keista, domėjosi technika. Iš pradžių buvo nusipirkęs motorinį dviratį – anais laikais tai buvo naujovė! – kad būtų patogiau pasiekti parapijiečius. Kai atsirado motociklai, dėdė įsigijo „Javą“. Su juo kartu dažnai važinėdavom po gražias apylinkes.

Dažnai išvažiavęs su manim į gamtą, ruošdavosi pamokslams. Sakydavo: „Dabar tu užsiimk savo reikalais, o man reikia kelias valandas susikaupti“. Ilgai rašydavo, o aš niekaip nesuprasdavau, ką galima tiek daug rašyti. Man būdavo keista: vaikšto jis ten aplink pušes, galvoja, rašo... Po to pasiūlydavo man paskaityti ir įvertinti. Žinoma, kad man, vaikui, atrodydavo viskas idealu, žavėdavausi jo gabumais.

Dabar sunku pasakyti, kuo žmogus nesidomėjo, turbūt nebuvo tokių dalykų, kurie jam būtų atrodę nuobodūs.

Vytautas Talačka